

Adventpreek

Ds. D.Chr.Overduin [1935-1990] Hilversum

Zondagmorgen 26 november 1989

Tekst: **Jesaja 30: 18 lgd**

1-Thessalonicensen 1 vers 10

Zingen: Psalm 42: 1-5 Ps. 130: 3

18 lgd. Welgelukzalig zijn die allen, die Hem verwachten

10. En Zijn Zoon uit de hemelen te verwachten, Dewelken Hij uit de doden verwekt heeft, namelijk Jezus, Die ons verlost van den toekomstige toorn.

Advent –Verwachting –Vervulling

Geliefde gemeente

Ik wilde graag iets zeggen over advent.

Aan het einde van het jaar is er sprake van adventstijd. Dat betekent de tijd van het komen, de tijd van de komst van de Koning. Daarmee bedoelen wij dan die tijd aan de herinnering aan de tijd dat de Heere Zijn belofte ging vervullen.

En dat waar zou zijn; een kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en dat komt dan elk jaar weer terug. En toch moeten wij bedenken dat het altijd advent is, altijd wachten, altijd uitzien naar de komst van de Koning.

Je zegt, de belofte is al vervuld?

Zo noemen wij toch wel het nieuwe Testament, het Testament van de vervulling, omdat we daar lezen dat het Kind geboren is en geleefd heeft en geleden, dat Hij gekruisigd is en gestorven, begraven en opgestaan van de doden. En dat Hij echt heeft geroepen, het is volbracht!..... Dat is toch vervulling?

Daar staan wij toch achter? Dat mogen we niet ontkennen, maar toch, het zou ook een troost kunnen betekenen te midden van alle verdrietelijke dingen in het leven, te midden van alle aanvechtingen, wat ik daar nu van mag zeggen.

U weet, dat van het Paradijs af,... is Jezus Christus de Beloofde.

Door alle boeken van de Bijbel heen, ook in de tempeldienst, de tabernakel, ook in de geschiedenissen van Jozef en noem maar op, het zijn allemaal verwijzingen, alle beloften van Die Profeet, Priester en Die Koning Die God zelf zou zenden tot verlossing van zondaren.

Daar staat het hele oude Testament vol van. En je zou zeggen, 'dat is toch op een klein stukje na de wederkomst, dat Hij komen zal zoals de Thessalonicensen zeggen; dat we de Zoon uit de Hemelen verwachten.

Die uit de doden is opgewekt, Die ons verlost, vandaag en morgen van de toekomstige toorn, dat stukje wacht nog. We zeggen dan; op één enkele belofte na is alles vervuld.

En dat wil ik nu juist trachten uit te leggen, dat dit toch aanvulling behoeft in het onderwijs, en de prediking. Want het is inderdaad waar; Het is volbracht! De Vader heeft een volkomen genoegdoening genomen, Hij is tevreden met het werk van Zijn geliefde Zoon.

En toch; wees eens eerlijk, wat merk je, wat zie je, wat heb je nu?

Denk eens aan al die woorden in de Bijbel, in het oude Testament waarbij je zo'n schilderachtige toekomst krijgt te zien.

Van een lam dat met een wolf, koe en beer, een klein kind dat speelt boven het hol van een giftige adder, en een klein jonkske dat zo achter een kudde loopt en alles voortbeweegt.

Dat lijkt er toch eigenlijk niet zo op in deze tijd. Er is allerlei beweging onder de mensen, maar als je de Bijbel leest, van dat heilrijke, dat grote, dat verlost zijn, die terugkeer naar Sion, die heerlijkheid, die vrede die tot aan de verste grenzen ons deel zal zijn.

En je merkt dan op het geraas en het getier, op de corruptie, op de gemeenheid die je overal tegenkomt. Wie luistert en nu naar de Heere God? De ene kerk na de andere wordt gesloten, vaak ook wat er gezegd wordt in de kerk is al benauwend.

Als je nu aan de ene kant bedenkt dat ingrijpende woord; het is volbracht.

En dat Paulus daar zo van spreekt, we zijn meer dan overwinnaars in Hem.

En wat zal ons kunnen scheiden van de liefde van Christus?

Als hij dan spreekt dat wij met Hem zijn opgestaan en met Hem leven, en met Hem alle dingen deelachtig zullen zijn, en je kijk dan eens om je heen.

En als je uitgekeken bent kijk je eens naar jezelf, ben jij nu verlost, ben jij nu voor eeuwig behouden, ben jij nu zalig? Voelen we dat contrast?

De mensen die het niet geloven zeggen vaak een beetje vinnig, nu, het lijkt er niet op, wat heeft die christelijke kerk nu eigenlijk te betekenen?

Wat heeft het ons nu eigenlijk gebracht?

Voor velen is het een sta-in-de-weg geweest.

En wijzen dan al die zwarte bladzijde aan, een beetje overdreven natuurlijk, maar zo is een mens. We mogen elkaar niet iets zeggen over een advent in de vorm van een herinnering, dat Hij toen en toen geboren is, en dat Hij ook gestorven is en opgestaan uit de doden, maar een advent van nu!

Want je hoort toch in de Bijbel bij al die prachtige toekomst beelden die zo worden voorgesteld alsof het er al is, in het midden daarvan hoor je ook andere dingen.

Klachten, huilen, vloeken, van alles.

Ergens op wachten, ja, dat is haast ondoenbaar. Nu ja, zeggen de mensen, zo is het ook, daar kun je toch niet op blijven wachten, wat verandert er nu, we moeten iets doen.

We moeten proberen om het nu echt te maken, die vrede, dat het nu echt een beetje op een Paradijs gaat lijken. Mensen hebben idealen, en zeggen, waarom zou dat nu niet kunnen?

En dan doen de mensen wat. Nu is het niet zo dat je niets mag doen, dat is even vers twee.

Maar nu om iets goed te doen, om de Heere te verwachten Die alle dingen nieuw maakt, dat is moeilijk, onmogelijk.

In Jesaja was er in die tijd van Israel de dreiging van de Syriërs, een opkomende macht.

En de profeet Jesaja, maar ook andere profeten moesten het volk opwekken en zeggen; kijk uit, loop niet weg, maar wacht op de Heere.

Maar dat was makkelijker gezegd dan gedaan.

Want dat volk van Juda en Jeruzalem, en een politieke partij, die dachten er anders over.

Die zochten contact met andere, toen wereldmachten.

Zoals je ook nu al partijen hebt, zo was het ook toen.

Er was een partij die de Egyptenaren te hulp wilde roepen met hun paarden en ruiters.

Die dachten; hoe kunnen we ons indekken tegen de groeiende macht van de Syriërs, begrijpelijk. Hoe is ieder mens op zijn manier bezig om alvast maar een stukje veiligheid,

een stukje zekerheid te verwezenlijken hier en nu. Dat is toch eigenlijk beter en veiliger dan op God te wachten.

En het boze hart en het ongeloof zeggen, God komt toch niet, wat merk je nu. Nu ja, er gebeurt hier en daar weleens een wondertje, maar kijk nu eens om je heen. Dan kun je natuurlijk zeggen, wat een wonder dat we er allemaal nog zijn, dat de kinderen er allemaal er allemaal weer levend doorheen gekomen zijn, wat een wonder dit je weer beter geworden bent van een ziekte, maar hoevelen zijn er niet die geen centimeter vooruitgang boeken, die niet beter worden. En die soms stilletjes in een hoek zitten te huilen omdat ze uitgeschakeld zijn. Die hebben ook wel gevraagd of ze beter mogen worden, maar er gebeurt niets. Het gaat met jou net als met een ander die misschien niet gelooft. Misschien gaat het nog wel slechter met je dan die ander, dat is wat! Je zou honderden dingen kunnen noemen die helemaal niet kloppen, tenminste als je vasthoudt aan dat beeld wat het Woord op sommige plaatsen tekent. Van die heilstijd en van die heerlijkheid, van die natuur die zal opleven. 'Het zal alles tot de vrede bloeien, totdat geen maan meer schijnt'. [psalm 72]
En dan zal Die Koning recht doen aan de verdrukte en de nooddriftige mensen die vol nood zitten, die zal Hij verschonen.

*Ja, elk der vorsten zal zich buigen,
En vallen voor Hem neer;
Al 't heidendom Zijn lof getuigen,
Dienstvaardig tot Zijn eer.* [Psalm 72 vers 6]

Waar is dat allemaal?

Die mensen in die tijd van Jesaja zagen het niet zitten, die dachten; Je kunt toch niet zomaar wachten? Toen gingen ze naar de Egyptenaren waar hun verre voorvaders zolang in slavernij hadden geleefd onder drukt waren gezet. Je zou zeggen, ze zoeken het bij het verkeerde kantoor, bij de duivel inplaats bij de Heere God.

En denken; die Egyptenaren, vechten kunnen ze wel, ze hebben paarden, wagens en soldaten. En zo gingen ze stiekem debutaten sturen naar Egypte om een goed woordje te doen, en een soort overeenkomst te sluiten; komen jullie ons helpen als het verkeerd gaat. En dan zegt de Heere door de profeet,

'Want alzo zegt de Heere HEERE, de Heilige Israëls: Door wederkering [*van die heilloze weg*] en rust zoudt gijlieden behouden worden'. Jesaja 30 vers 15

Het is alsof de Heere zegt; dat is de weg van de behoudenis, terugkeer van die ijdele weg, die verkeerde weg en rust, stilheid, vertrouwen, dat zou jullie behoudenis zijn.

Dan zul je bemerken dat de Heere God is en niemand meer.

Dat de Heere de Egyptenaren niet nodig heeft, de Syriër wel op afstand kan houden.

Maar... er staat nog bij, 'jullie hebben niet gewild' niet kunnen wachten. Nee...zeggen jullie, we zullen op paarden rijden, ruitery moeten we hebben, soldaten, snelle paarden.

Het zal niet helpen zegt de Heere, jullie hebben Mij verlaten, jullie willen niet wachten.

Het zal nog zo zijn dat jullie op de loop gaan voor één enkele vijand.

Duizenden zullen op de vlucht slaan als er één vijand komt, zo zal de angst jullie bezetten.

Maar dit is het einde niet, de Heere blijft, de Heere wacht.

Je zou zeggen, de Heere laat het gaan, 'ga maar naar Egypte, er gebeurt niets' Er komt geen vuur van de hemel. Nee, ze zitten aardig te overleggen hoe ze de zaak kunnen redden. De Heere zal wel wachten, waarom?

Hij wil genadig zijn! Genadig? Ja, genadig! Hij zal verhoogd worden, Hij zal alleen overblijven, opdat Hij Zich over ons ontferme.

Want de Heere is een God van het gericht voor ons ook, Hij laat alles vastlopen. Hij laat de mens schijnbaar begaan, maar de diepe achtergrond is vooral Zijn ellendigen; Hij wil genadig zijn. Hij wil eruit komen als ene trouwe God Die belooft en Die het ook doet, woorden en daden. En dan zegt Hij in deze tekstwoorden; **welgelukzalig zijn die allen, die Hem verwachten.** [Jesaja 30 vers 18]

En daarom zal de HEERE wachten, opdat Hij u genadig zij, en daarom zal Hij verhoogd worden, opdat Hij Zich over ulieden ontferme, want de HEERE is een God des gericht;

De belofte is dus eigenlijk de Belofde, voelen wij dat?

Wat de Heere God oudtijds door de profeten belooft, dat is Hijzelf. Natuurlijk, daar horen ook allerlei uitkomsten bij, uitredingen, daar horen ook bij Zijn wonderlijke daden die Hij doet, maar in principe is de inhoud van de belofte Hij Zelf.

Egypte niet, ik niet, de Amerikanen niet, de Russen niet, niemand niet, *Hij !!*

Die is gelukkig, die is er goed aan toe, die is welgelukzalig, allen die Hem verwachten, *God! Christus de Zoon!* Want dat is de inhoud van de belofte.

De inhoud van de belofte is niet, Kerstfeest, Paasfeest, of Pinksterfeest.

Dat hoort er wel bij, het zijn de klederen van de belofte, de versieringen, maar je kunt niet zeggen, dat is het. En nu wachten we alleen nog op één belofte, en dan is het afgelopen.

Nee...we verwachten alles nog, want Jezus Christus is de belofte.

Verder kan de belofte niet gaan, dan dat die belofte uiteindelijk in de vorm, in de persoon van Jezus Christus komt, dat is echt de belofte.

Wij hebben dat niet, de mensen proberen het met allerlei uitbeeldingen dichterbij te brengen, maar je hebt dat Kind niet, dat is voorbij. En tegelijkertijd moet het nog komen.

'Welgelukzalig zijn allen, die Hem verwachten.'

Daar zitten we nu, de één zegt, *ik ellendig mens, wie zal mij verlossen van een lichaam des doods.* [Romeinen 7 vers 24] De ander klaagt in het verborgene zijn nood daar over, dat het hem aan alle kanten tegenloopt.

Een ander zit weer helemaal vol met de zorgen over de kerk of over zijn gezin, over zijn vrouw of over je man, over je huwelijk of wat dan ook. Wat moet je daar nu tegenover stellen? Het Kerstfeest is geweest, het Pinksterfeest ook, maar is het er dan al?

Moet je dan niet zeggen, nee, ergens niet, het is er nog niet, ik ben er nog niet uit. Hoe komt dat? Moet je dan zeggen; omdat je niet gelooft, of omdat je geen hoop hebt? Nu ja....dat heeft er allemaal mee te maken.... "Ik voel me zwart, ...ik voel me beschuldigd,... ik voel me laf,...ik voel me ongelovig,...ik voel me liefdeloos,...ik voel me gewoon ziek, oud en versleten. Ik moet hier niet aan denken '*Welgelukzalig zijn allen, die Hem verwachten.*'

Jezus Christus, ja inderdaad, Hij is de vervulling, waarvan? Van de belofte.

Hij is de inhoud van de belofte, Hij is vandaag de dag nog de Belofte. Het Koninkrijk is nabij gekomen, maar het is er nog niet. Wij bidden nog, *Uw koninkrijk kome.* Wij kunnen wel eens hooggestemde gevoelens hebben op bepaalde momenten als het geloof door de liefde is werkende, dat onbekende land als het ware omhelst. Maar het is zo weer voorbij en dan kijk je weer tegen je eigen huis, je eigen problemen, je eigen zorgen aan. Je kunt wel eens ontzettend blij zijn, *Loof de HEERE, mijn ziel, en al wat in mij is, Zijn heilige Naam. Loof de HEERE, mijn ziel, en vergeet niet een van Zijn weldaden. Die al uw ongerechtigheid vergeeft, Die al uw ziekten geneest, Die uw leven verlost van het verderf,*

Die u kroont met goedertierenheid en barmhartigheid [psalm 103 vers 3-4]

'Genadig en barmhartig is de Heere en groot van goedertierenheid en waarheid' [psalm 145 vers 8]

Maar het is alsof de lichte wolk weer wegdrijft, en daar komt de volgende bui al weer opzetten. Ja, maar het is toch geschied, het is toch volbracht?

Ja, dat is de belofte, dat is ook ergens de vervulling, maar van de belofte.

Zo is de belofte tenslotte tot ons gekomen in Christus Jezus, maar die hebben wij niet, die verwachten wij. En Die verwachten wij niet eens, ook als niet steeds die goede Geest ons telkens weer de ogen ontsluit, midden in de narigheid, midden in de tegenheden.

En waar we soms geen stap verder kunnen zetten en het er helemaal niet op lijkt, daar verheerlijkt de Heere door Zijn Geest en genade Zijn Woord in onze harten, zo gaat het.

Advent is niet voorbij, dat is vandaag en morgen, en als het Paasfeest en Pinksterfeest is.

We zitten in het strijdperk van dit leven, wij zitten niet tegen een onvervulde belofte aan te kijken, dat niet. Want in Jezus Christus zijn al Gods beloften ja en amen.

Maar Zijn koninkrijk, Zijn heerlijkheid, Zijn oppergezag, dat God zal zijn alles en in allen, daar moet het toch heen.

Die belofte moet toch ook in die zin vervuld worden, dat Hij echt komt en in ons midden zal zijn. En dat het Lam ons zal leiden aan springaderen van levend water. En dat er geen dood, geen ziekten, geen oordeel, geen vloek meer tegen iemand zijn zal, dat is er nog niet. Daarom; Kerstfeest, Paasfeest, Pinksterfeest, het ligt achter ons als een levende belofte van Godswege.

Hij komt, maar Hij is er nog niet. En gelukkig de mens die Hem verwacht. Niet een soort Paradijsje dat wij zullen maken op aarde, een wereld zonder onrecht, dat kan niet zonder Hem.

Maar dat we Hem verwachten, Die Zaligmaker, dat Hij bij ons komt.

Dat Hij zegt; 'Nu ben Ik gekomen, nu maak Ik alles nieuw, kom gij gezegende van Mijn Vader, beërf het Koninkrijk dat voor u bereid was'

Maar het is nog niet bij ons, wij zijn kerk onder het kruis, wij zijn op weg.

Omdat wij weten van die andere kant, zijn wij vaak ook ongelukkiger dan mensen die niet geloven, of die overal een streep doorhalen.

Want wij zitten juist in die spanning; hoe kan dat, hoe is dat, Heere bent U dan doof, Heere, waarom toch?

Daar heeft een ander geen last van, het is allemaal toevallig.

Maar omdat wij iets weten van dat andere, van die belofte, daarom is het vaak zo moeilijk.

Zalig zijn die allen die Hem verwachten. Dan schrijft Paulus aan de Thessalonicensen;

En Zijn Zoon uit de hemelen verwachten 1- Thessalonicensen 1:10

Daarvoor zijn ze uitverkoren, geroepen op dit moment om er te zijn, in een soort triomfantelijkheid, alsof het alles al gebeurd is, en we het al hebben verkregen.

Nee...ze zijn uitverkoren om ook hier te wachten. Waarop?

Op de Zoon, op de vervulling. Die Zoon Die als een levende Belofte daar in Bethlehem en aan het kruis geweest is, maar Die wij nog niet zien, behalve door het geloof.

Die wij nog niet de hand kunnen drukken. Hij is dichtbij, maar tegelijk soms zo ver, ver weg. Dat alles zo leeg lijkt en dat is het ook.

Want het koninkrijk is nabij gekomen en in Christus Jezus is het in ons midden gekomen, maar Hij is heengegaan naar de Vader.

Wij zien nog niet dat Hem alle dingen onderworpen zijn.

'En Zijn Zoon uit de Hemelen verwachten'

Gaan dan al die woorden niet eens leven voor ons in het Nieuwe Testament, waar je aan de ene kant leest van dat onuitsprekelijke heil en aan de andere kant, *verwachtende* de verlossing uit ons lichaam.

Verwachtende de verlossing van het schepsel dat reikhalzend uitzielt. *Verwachtende* die eeuwige vrijspraak, dat Hij zal zeggen; 'Je bent vrij Mijn kind om Christus wil'

Dat zal het echte zijn, het is ook echt,

'Wij dan gerechtvaardigd zijnde uit het geloof in Hem' [Romeinen 5 vers 1]

maar het is niet iets wat je aan je neus kunt zien. Het is iets van die worsteling van de Heilige Geest in het hart om te geloven dat het waarachtig waar is, dat Hij al mijn schuld en overtredingen vergeven heeft, en dat Hij mij voor eeuwig zal redden en gered heeft. Maar ik heb dat niet, ik ben niet die God-prijzer.

Ik ben niet blij, ik heb duizend keer nodig... **VERBLIJD U !!** In de hoop, niet van, wat zijn we toch gelukkig, we hebben nergens last van, we zijn niet bang voor de dood, en.... wat kan ons dat schelen als je ziek wordt.

We zijn geen soort helden, maar alleen in het geloof.

Daar is het nieuwe Testament vol van, wachten, wachten, wan het is er nog niet. Nog gaan de rouwklagers om in de straat, nog zitten er mensen weggekropen in de kelder of onder de tafel. Nog wordt er hier op aarde geworsteld, een intense worsteling van het licht en de duisternis. De dood, de zonde, de ondergang. Nog hoor je hier op aarde zeggen, het is afgelopen met me, voorbij, want we verwachten uit de Hemelen Die Zoon. En dat moet die rijke belofte zijn, Die Hij, de Vader, uit de doden heeft opgewekt.

Zou Hij ons ook uit de doden opwekken? Ja, dit is de hoop, die hier is op gegrond, Hij heeft Zijn kind dat echt gestorven is, dat echt veroordeeld, verdoemd, verloren is geweest, ..

Die heeft Hij eruit gehaald, ...Die heeft Hij aan Zijn rechterhand gezet.

Jezus, let wel op, Hij is de Zaligmaker, de Redder, de Ruimtemaker, vergeet dat niet!

Anders schrik je je een ongeluk, anders zeg je; 'Ik moet er niet aan denken'

Maar Jezus verwachten wij, de Zaligmaker.

Die ons met Hem alle dingen zal schenken [Romeinen 8 vers 32] Anders weten wij niet waar we blijven moeten, met onze christelijkheid, met alles wat we zijn..... Wat zijn we nu?

Maar nu is het Advent, wij verwachten Die Zoon uit de Hemelen Die uit de doden is opgewekt, God heeft dat gedaan en dat is de belofte.

Die levende Zoon Die is de Komende, Hij zal komen en niet achterblijven.

Hij brengt alles mee, dat is de hoop.

'Want broeders wij zijn in de hoop zalig geworden' [Romeinen 8 vers 24]

De hoop die gezien wordt is geen hoop, want hetgeen iemand ziet, waarom zou hij het ook hopen? Maar indien wij hopen hetgeen wij niet zien, zo verwachten wij het met lijdzaamheid.

En gelukkig komt de Heilige Geest onze zwakheden mede te hulp, want wij weten nog niet wat we bidden zullen gelijk het behoort. Daar zie je nu de kerk onderweg, ellendige in zichzelf, nergens een houvast in al het zichtbare, alles gaat maar zoals het gaat.

Gelijk die sterft also sterft deze, hoe sterft de wijze met de zot.

Maar het is advent, wij verwachten.

Zalig die mogen verwachten, al is die verwachting misschien een beetje ingesneeuwd en onder het stof bedekt door de zorgvuldigheden van dit leven.

God wacht wel tot je daar ook niet meer uit kan komen.

Hij wacht om je genadig te zijn, om je toe te roepen, "Ik kom toch, Mijn Zoon komt, Jezus de Redder." Die zal ons verlossen van de toekomstige toorn van God Die de volken zal richten

in alle rechtmatigheid.

Die God voor Wie geen enkele goddeloosheid kan bestaan, geen ongerechtigheid, geen leugenachtigheid, geen ongeloof.

Maar wij verwachten Jezus,... Die zal het doen,... Die zal ons in Zijn armen sluiten,....

Die zal ons bekleden met Zijn heil.

Wij staan eigenlijk *niet achter* het Kerst, Paas, of Pinksterfeest, *wij staan er vóór!*

Dus niet voor de geboorte, voor het lijden, voor de uitstorting van de Heilige Geest, *maar vóór het Koninkrijk*, *vóór Hem Die komen zal.*

En wij moeten er doorheen, goedschiks of kwaadschiks, maar we moeten er doorheen.

Al liegt alles,..en we hebben nergens houvast,... we moeten er doorheen.

We komen er doorheen,...dat is zeker waar, maar...dat we er nu ook *uit* mogen komen.

Er uit mogen komen om Gods wil met de verwachting op Zijn Zoon.

Dáár wachten we op, dat dat gebeuren zal en dat dan alles goed is.

En in *die* verwachting, daar is troost in, temidden van alle ontluistering, van alles wat afbreekt.

Want de Heere Jezus komt, de Zaligmaker, en Die zal alles goedmaken.

Dan zal geen inwoner meer zeggen, 'Ik ben ziek'.

Dan is het als het ware de tastbare, de zichtbare vergeving.

Want dan loop je daar echt als een kind van God te wandelen zonder één verkeerde gedachte.

Dat kun je dan aan alles zien, dat je alles vergeven hebt gekregen, daar wachten we op.

Wacht op de Heere, zijt sterk, Hij zal uw hart versterken.

Wacht op de Heere er zal verlossing komen [Psalm 130]

Ik blijf den HEER verwachten;

Mijn ziel wacht ongestoord;

Ik hoop, in al mijn klachten,

Op Zijn onfeilbaar woord;

Mijn ziel, vol angst en zorgen,

Wacht sterker op den HEER,

Dan wachters op den morgen;

Den morgen, ach, wanneer?

Hij is er wel, in geloof in Hem, maar we wachten op de vervulling. De Heere geve ons een levende en gegronde verwachting, want dat hebben we zo nodig.

Dat we niet aanmerken de dingen die we zien want daar kunnen we geen troost uit putten, geen heil, geen zekerheid, maar dat we Hem verwachten. God geven ons Zijn goede Geest, omdat voor ogen te blijven houden, midden in de dood, midden in de tegenspoed, midden in alles wat het hart kan benauwen *"U verwacht ik de ganse dag"*

Dat het zo voor ons advent mag blijven, een blijvende verwachting van Hem.

Amen